

duhovšina v Terstu o smerti svojiga duhovniga ravno-
brata glas dobí in čas njegoviga pokopa zvé, že jih 22
duhovnov iz mesta in 2 iz dežele, in scer 12 od njih
v cerkvenim oblačilu, 12 pa v svojim oblačilu ob uri
sprovoda pred kapelo mestne bolnišnice, kjer je merlič
ležal, pride. Prečastiti g. fajmošter mestne bolnišnice
so sami sprovod vodili in med dvanajstirmi, ki so šli v
svoji obleki za merličem, so se tudi en visokočastitljiv
gospod korar znajdli, ki se jim ni za malo zdelo, ubo-
gimu kaplanu poslednjo čast skazati. Ko se slovesni pro-
vod s tako imenitno versto mašnikov in tudi družih
spremljevalcev po mestnih ulicah proti stolni cerkvi sv.
Justa s sveto resnostjo počasi giblje, zvonovi mestne
fare sv. Antona enoglasno vsi zagromijo, in tako od vsih
družih cerkev, kodar so merliča nesli, so mu zvonili,
dokler ga zadnjič tudi zvonovi stolne cerkve s. Justa s
svojim mogočnim glasom privabijo.

Vsa ta prigodba bi pa pri vsi svečanosti vendar
le imela prazno ceno, ako bi se ne bil duh resnične
bratovske ljubezni o nji tako lepo razodel — zakaj za
vse to ni bilo od nobene strani ne po krajcarju prašano,
kar bi bilo znalo vonder več od sto goldinarjev znesti.

Se bojim scer, de Vas razžalim, Vi visoke časti
vredni gospodje, če Vaše dela prave čiste keršanske in
duhovske vrednosti očitno naznamim, kjer vém, de tudi
tega plačila ne išete; pa mislim, de luči tudi pod mer-
nik staviti ne smém, de lep izgled Vašiga obnašanja,
ki se je pri tej perložnosti ne prvi in tudi ne zadnji-
krat pokazal, na daljne kraje sveti, de luč Vaše žive
ljubezni marsikako merzloto pri tacih priložnostih raz-
greje in otaja! N...š.

Iz Koprivnika na Dolenskim. Kar letašne pri-
delke pri nas vtiče, se je poletje prav dobro obneslo.
Korúna je prav obilno, ali koj, ko je dozorel, je spet
gnjiti začel, ko preteklo leta. Vina je malo, pa bolj-
šiga, ko lani; ker lani je tertje preveč toča pokle-
stila, in sneg pozimi polomastil, da mladike še rodile
niso. Ko bi vinstvo in korún letas svoj sad bila obilno
odložila, bi si bili naši kmetovavci klobuke vihali, ali
dve nadlogi: malo vina in gnjiloba korúna, ste jim močno
podporo spodbile. J.M.

Novičar iz mnogih krajev.

Železnica od Zidaniga mosta do Horvaške
meje je od svitliga cesarja po sklepu od 13. t. m. do-
voljena, ki je ob enim ukazal, da se mu ima tudi kmalo
nje podaljšek od tod dalje po Horvaškim predložiti. —
Tudi je železnica iz Gradca v Köfle na Štajarskim
dovoljena. — Po pismu iz Reke od 13. okt. na višjiga
zapovednika ces. vojnih bark je svitli cesar z zadovoljnostjo
zvedil, da je poveljni jezik že po vsih ces. vojnih bar-
kah nemški namest talianskiga. — Iz Celovca
so šli poslanci na Dunaj cesarja prosit, da bi deželna
nadsodnija za Koroško in Krajnsko, ki ima v Gra-
dec prestavljena biti, v Celovcu ostala; — kaj so opravi-
lili, še ni znano. — Nova srenjska postava, ktere
razglas se je imel po nekterih časnikih kmalo pričako-
vati, po govorici družih novic še ne bo prišla to leto na
dan. — Konec tega mesca se začno na Dunaji spet
posvetovanja v cerkvenih zadevah, ki bojo terpele do
noviga leta. — Po zagotovitvi nekterih časnikov je nek
ministerstvo denarstva prerajtalo, da po prihodnji novi
osnovi cesarskih vradij se bo na leto prihranilo 7 milio-
nov. — Ministerstvo nauka je ukazalo vsim okrajnim
poglavarstvam popisati v svojim okraju vse šole, in
zvediti: ali so osnovane po vradnim dovoljenju ali ne, in
ali se ravnajo po določenih šolskih postavah. — Iz Ru-
sovskega je prišlo v Štetin 160 kišt z rusovskimi

svetimi pismi, da naj se na Austrijsko pošljejo.
— Na Piemonteškim tirjajo nektore županije, da
bi se cerkvi posestva vzele; minister notranjih zadev se
krepko temu zoperstavlja. — Po nekterih krajih Fran-
coskiga se napravljajo prošne pisma: da bi prišel sv.
oče papež Napoleona za cesarja kronat. — Pogreb
Wellingtona bo 16. listopada. — Časniki pravijo, da
se Košutovi bankovci, prav lično v Novim Jorku v
Ameriki 1. julia 1852 izdelani, po Londonu ponujajo.

Slovensko slovstvo.

Koledarček slovenski za leto 1853. Na svitlo dal
dr. J. Bleiweis. V Ljubljani natisnil Jožef Blaznik.

Ravno je na svetlo prišel v Ljubljani „Koledarček
slovenski“.

Za dvě pòli pomnožen, z dvěma podobama
okinčan in krasno natisnjen obseže na svoji prvi po-
lovici vse, iz česar koledarji navadno obstojé. Vsacemu
mescu z iméni v 11 jezicih je priložen bel list pisnega
papirja za zapise „dnevnika“.

Drugi polovici pod naslovom „koleda“ na čelu stoji
pesmica „želja koledarčka“ imenovana.

Za njo sledí življenjepis Valvazorja, ktere-
ga obraz je pridjan. Namen „koledarčka“ je vsako leto
eno ali pa dvoje podob slavnih Slovencev prinašati, in
tako osnovati nabericico (galerijo) za slovensko domovino
sosebno o slovstvu zasluženih mož. Valvazor je ime-
niten mož vsim Slavenom, in ni ga še bilo domoljuba,
ki bi bil daroval v slavo svoji domovini toliko, kakor on.
Zasluži tedaj, da ž njim začnemo zberico za domovino
zasluženih mož, in njegov obraz z nar. slavnišim njego-
vim delom pokažemo širocemu svetu.

Za tem spisom sledí sostavek pod naslovom „zgo-
dovina papirja je zgodovina omíke človeške“,
v katerem so od stopnje do stopnje popisane vse znajdbe
tiste velike moči, ki jo papir imenujemo. Tudi ta so-
stavek je razjasnjen z podobico, ki nam kaže okolico
Nila, kjer vidimo tisto bičje rasti, od kodar izvira še
dandanašnje imé „papirja“.

V tretjem spisu nam popisuje rajni Matija Ver-
tove slavnega spomína „stare Slavjane“. Koledar-
ček misli, da ti sostavek, vzet iz rokopisa njegove
občne povestnice, je vés primeren na tem mestu.

Za tem sledí povestnica, ki bi utegnila posebno
našim dragim Slovenkam po volji biti in se imenuje
„obujenje od smerti“ (povest francoskega zdravnika
iz harema).

Lepoznanski del „koledarčka“ pa sklene resnična
prigodba pod naslovom: „Kar kolj je zdaj zakrito
bo neki dan očito“.

To je obsežek letošnjega „koledarčka“. Popisali
smo ga kakor je, — rzsodba pa, kakošen je, ne
gré nam, ampak drugim, ki bojo brali, kar je izdaja-
telj „koledarčka“ z dobrim premislikom na svitlo dal, da
bi ne bilo le za kratko zabravo enega dné, ampak z
živo željo, naj bi vredno bilo daljše cene.

Jezik „koledarčka“ je slovenski, ker je sin
hvala Bogú! že živega slovenskega naroda, ktere-
ga zatajiti noče, marveč se ponositi ž njim, da ga poznajo,
kakor je, tudi bratje njegovi po svetu.

Dobiva se „koledarček“ v Ljubljani v tiskarnici
gosp. Blaznika in se bo dobival po vsem Slovenskem,
mehko vezan v ličnem zavitku za 24 krajc., ter do
vezan s pozlačenim obrezkom 32 krajc.

Kdor ga iz Ljubljane po pošti pod nakrižnem za-
vitkom (Kreuzband) dobiti želi, naj frankiranemu pismu
še doloži za poštnino mehko vezanega 5, terdo ve-
zanega pa 6 krajc., da ga potem brez vsega družega
plačila na svoj dom dobí, kamor ga želi.